

Kunduzun Düğme Koleksiyonu

Ebru Mina TOMURCUK

Kunduzun Düğme Koleksiyonu

Ebru Mina TOMURCUK

Barnaby adlı kunduz, nehir kenarındaki sıcacık yuvasında yaşırdı. Yumuşak yeşil örgü bir yelek giyer ve küçük bir bez çanta taşırdı. Her gün nehir kıyısında yürür, kaybolmuş düğmeler arardı. Her birinin farklı olmasına bayılırdı—parlak, ahşap ya da çiçek şeklinde. Koleksiyonu büyüdükçe büyüdü ve hepsini özel bir teneke kutuda sakladı.

Güneşli bir sabah, Barnaby yaşlı söğüt ağacının yanında minik bir pirinç düğme buldu. Patisiyle parlatıp çantasına attı. "Bir hazine daha!" diye cıvıladı, yassı kuyruğu mutlulukla yere vurdu. Bunu kimin kaybettiğini ve nasıl bir hikâyesi olduğunu hayal etti. Yuvasına dönünce onu dikkatlice diğerlerinin yanına koydu ve parıldayışına hayranlıkla baktı.

Barnaby'nin koleksiyonu bütün bir rafı doldurmuştu. Her boy ve renkte düğme vardı: kocaman kırmızı bir tane, minicik mavi bir tane ve yıldız şeklinde bir tane. Sık sık onları çıkarır ve onlar hakkında hikâyeler uydururdu. "Bu bir korsana aitti," derdi, "bu da bir kraliçeye." Ama aslında bilmiyordu. Sadece merak etmeyi severdi.

Bir gün Pip adında küçük bir fare kapısını çaldı. Kırmızı bir boyunbağı takmış ve minik örgü bir sepet taşıyordu. "Merhaba! Ben Pip," diye ciyakladı. "Düğme topladığımı duydum." Barnaby gururla rafını gösterdi. Pip'in parlak gözleri kocaman açıldı. "Aman!" diye soludu. "Ben bu düğmelerden bazılarını tanıyorum! Onlar kayıp ve geri verilmelerine yardım edebilirim!"

Barnaby meraklandı. "Geri vermek mi? Ama onlar benim koleksiyonum," dedi. Pip nazıkçe gülümsedi. "Bu düğmelerin sahipleri onları özlüyor," diye açıkladı. "Sana göstereyim." Deniz kabuğu düğmesini işaret etti. "Bu, kaplumbağa Yaşlı Hazel'a ait. Geçen hafta nehir kenarında kaybetmiş." Barnaby'nin gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Öyleyse onu hemen ona götürmeliyiz!"

Barnaby ve Pip, Yaşlı Hazel'ı bulmaya koyuldu. Onu yosunlu bir kütüğün yanında otururken buldular; solmuş mor şalını ve küçük yuvarlak gözlüklerini takmıştı. "Affedersiniz," dedi Pip, "bir düğme mi kaybettiniz?" Yaşlı Hazel nazik kehribar gözleriyle başını kaldırdı. "Ah! Deniz kabuğu düğmem! Rahmetli kocamındı. Sonsuza dek kayboldu sandım." Barnaby düğmeyi uzattı ve o sıcacık gülümsedi.

Yaşı Hazel düğmeyi göğsüne bastırdı. "Bu düğme kocamın en sevdiği ceketindeydi," dedi yumuşak bir sesle. "Her gün takardı. O vefat edince, onu hatırlamak için düğmeyi sakladım." Barnaby içini sıcacık bir his kapladığını hissetti. "Düğmelerin bu kadar büyük hikâyeler taşıyabileceğini bilmiyordum," diye fısıldadı. Pip başını salladı. "İşte bu yüzden onları geri vermeliyiz."

Sonra Pip parlak çiçek şeklindeki bir düğmeyi işaret etti. "Bu, su samuru Rosie'ye ait," dedi. "En sevdiği ceketinden düşürmüş." Rosie'yi nehir kenarında oynarken buldular; sarı bir yağmur şapkası ve küçük mavi bir çanta taşıyordu. Düğmeyi görünce sevinçle ciyaktı. "Çiçek düğmem! Bir daha asla göremeyeceğim sanmıştım!" Barnaby'ye sımsıkı sarıldı.

Rosie anlattı: "Bu düğmeyi bana büyükannem verdi. Benim uğur tılsımım!" Düğmeyi ceketine geri taktı. "Teşekkürler, Barnaby! Sen bir kahramansın!" Barnaby'nin kahverengi tüylerinin altındaki yanakları pembeye döndü. "Ben sadece buldum," diye mırıldandı. Ama içten içe gurur duydu. Belki koleksiyon yapmak sadece saklamak değildi—paylaşmaktı da.

Barnaby ve Pip daha fazla düğme geri verdi. Her biri mutlu bir hikâye getirdi. Mavi bir düğme, ilk yuvasından olduğunu söyleyen bir ördeğe gitti. Ahşap bir düğme, onu oyun taşı olarak kullanan bir sincaba gitti. Her geri verişte Barnaby minicik bir nesnenin ne kadar anlam taşıyabileceğini gördü. Çantası hafifledi ama kalbi doldu.

O akşam Barnaby rafına baktı. Birçok düğme gitmişti ama üzülmeydi. "Sanırım artık anlıyorum," dedi Pip'e. "Düğmeler sadece saklanacak şeyler değil. Onlar paylaşılmayı bekleyen hikâyeler." Pip gülümsedi. "Aynen! Ve hâlâ onları toplayabilirsin—ama artık hikâyelerini biliyorsun." Barnaby başını salladı. "Toplamaya devam edeceğim ama geri vermeye de devam edeceğim."

Ertesi gün Barnaby nehir kenarında parlak yeşil bir düğme buldu. Onu saklamadı. Bunun yerine çantasına koydu ve sahibini aramaya gitti. Etrafa sordu ve kısa süre sonra genç bir tavşan onun olduğunu söyledi. "Benim uğurlu düğmem!" diye bağırdı. Barnaby'nin yüzü aydınlandı. Onu geri vermek, saklamaktan bile daha iyi hissettirdi.

O günden sonra Barnaby, düğme bekçisi olarak tanındı. Hayvanlar bir düğme kaybettiklerinde ona gelirlerdi ve o her zaman bulmaya çalışırdı. Hâlâ bazı özel düğmeleri saklıyordu—sahibi olmayanlar gibi—ama hikâyesi olanları en çok seviyordu. O ve Pip sık sık bir araya oturur, geri verdikleri düğmelerin hikâyelerini paylaşırlardı.

Bir öğleden sonra Yaşlı Hazel, Barnaby'nin yuvasını ziyaret etti. Bir kutu kurabiye ve koleksiyonu için yeni bir düğme getirdi. "Bu, kocamın diğer ceketinden," dedi. "Bunu sana vermek istiyorum. Bana anıların paylaşılacak için olduğunu gösterdin." Barnaby teşekkür etti ve düğmeyi dikkatlice rafına koydu.

Barnaby, küçük nesnelerin bile büyük hikâyeler taşıyabileceğini öğrendi. Düğme toplamaya devam etti ama artık onlarla gelen hikâyeleri de topluyordu. Bu hikâyeleri arkadaşlarıyla paylaştı, onlar da kendi hikâyelerini onunla paylaştılar. Nehir kıyısı mutlu hikâyelerle doldu, hepsi bir kunduz ve onun düğme koleksiyonu sayesinde.

Ve eğer bir gün nehir kenarında bir düğme kaybederseniz, endişelenmeyin. Kunduz Barnaby onu bulabilir ve size geri dönmesini sağlar—bir iki hikâyeyle birlikte. Çünkü Barnaby bilir ki her düğmenin bir hikâyesi vardır ve her hikâye arkadaşlarla paylaşıldığında daha güzeldir.